

Oposició a sa graciosa majestat

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 7 de març de 2024

Amigues, amics,

En els darrers temps estem massa acostumats a baralles polítiques indecents. I aquestes batusses tenen també lloc a les cambres on rau la sobirania del poble, o sigui a les seues legislatives. No sé si és que ens mereixem els polítics que tenim o no, però aquesta realitat preocupa. Vaja! No sé si vosaltres heu votat representants d'aquest nivell, jo no tenia aquesta intenció. No crec ser "naciocentrista" però m'ha semblat que a les "Corts" espanyoles aquesta maleducada realitat supera el nostre Parlament, que tampoc és un model de retòrica exemplar, sobretot quan ens anem acostant a l'extrema dreta.

Una oposició política pot ser dura, duríssima, però noble. Ja no dic allò de constructiva perquè aquesta actitud ha passat a la història, però alguns de dreta i extrema dreta s'estan passant de maleducats i soc conscient que aquest qualificatiu és fluix i tal volta ingenu. Insisteixo, sobretot a Madrid l'oposició fa pudor de fems, dins i fora del Congrés. Deixem el Senat a banda perquè, al cap i a la fi, no serveix per a res o... sí, per jubilar patums. No amagaré noms ni partits perquè a aquestes alçades (em refereixo a la meua) ja no callo "gairebé" res. Vull referir-me a l'actual actitud del PP; de Vox no val la pena ni parlar-ne. Tots han sortit del mateix cau.

Jo no sento gens de simpatia pel PSOE. Van ser dels col·laboracionistes del 155, van comprar el programa Pegasus per espiar polítics catalans i independentistes de relleu, i sempre han dit que d'autodeterminació, res de res. Els de l'oposició, però, són uns impresentables de dalt a baix. Jo no entenc com els del PP, que la porqueria els arriba més amunt

del coll, gosen escampar-la a tort i dret sense cap base ni argumentació. Tenen dos grans objectius: Catalunya en la persona de Puigdemont i la Moncloa en la persona de Pedro Sánchez.

Al Regne Unit a l'oposició se l'anomenava "oposició a sa gràciosa majestat". Bé, ara no sé com en diuen, perquè de gràciós l'actual rei Carles no en té res –respectant-lo per la seva malaltia i la de mitja família reial. A Espanya, el Borbó Felip VI tampoc en té res de gràciós, més aviat és oprobios; recordem el 3 d'octubre de 2017. Al món hi ha més de trenta guerres en aquests moments. Si no es fabriquessin armes i no es trafiqués amb les armes no hi hauria guerres ni terrorisme del de veritat, no el que s'inventen els del PP i els seus jutges. Aquí, a l'Estat, tothom sap qui és el gran comissionista del tràfic d'armes, o no? Doncs ara, el PP, endemés de comptar amb les més que simpaties del Borbó, compta amb les de l'alta justícia i se li acaba d'afegir la del nou president de la CEE, Conferència Episcopal Espanyola. Vaja, que torna el nacionalcatolicisme, si és que alguna vegada se n'havia anat. El PP compta, doncs entre altres poders fàctics, amb aquests tres. No cal parlar de l'exèrcit, de la policia i de la *Benemèrita*. El "valor" se'ls hi suposa.

Casualment, ara que la llei d'amnistia està en la recta final, han ressuscitat alguns casos de tràfic il·lícit o abusi de les mascaretes que es feien servir durant la pandèmia de la Covid-19. Naturalment, com que manava el PSOE, els dards van contra aquest partit l'objectiu final dels quals torna a ser Pedro Sánchez i els acusadors, amb casos verídics i no verídics, els del PP amb el seu ignorant i fastigós cabdill Alberto Núñez Feijóo; per aquest i el seu partit tot s'hi val, amb proves o sense. Començant atacant l'exministre Ábalos fins a la presidenta del Congrés, Francina Armengol. No sé per què s'obliden que el ministre de Sanitat de l'època era Salvador Illa del PSC, que alguna cosa devia tenir a veure amb les mascaretes.

Com sempre i en tot lloc el que ven és el morbo, l'escàndol, escampar porqueria que alguna cosa queda. I, és clar, només poden escampar porqueria els que en tenen molta d'emmagatzemada. En aquest cas deu vessar per les finestres i teulats de Gènova; per cert, un immoble construït amb diner negre. Com acostuma a passar, els mitjans de comunicació addictes a la dreta més rància obliden parlar de les coses bones que es van veure amb més o menys claredat durant la pandèmia, com ara la dedicació pel damunt de les seves obligacions, i sovint de forces, del personal sanitari i altres, que sí que han rebut molts aplaudiments, però que les seves condicions laborals encara són tan injustes com la de molts sectors de servidors públics. En canvi, el nombre i retribucions de polítics amb càrrec públic, els sous i les dietes que perceben poden escandalitzar el treballador qualificat amb més dedicació i honestedat. I, d'això, ni els governs ni les oposicions no en diuen res.

Els governs solen rebre crítiques per totes bandes i són perfectament legítimes quan són justificades. Però les oposicions, com ara la del PP, sembla que tinguin patent de cors per muntar falsos casos que permetin erosionar els governs que ells desitgen a qualsevol preu. Aquests anomenats modernament *fakes* estan creixent com a bolets entre la classe política amb comptades i honroses excepcions. Cal fer neteja, i els ciutadans hem de saber analitzar bé i destriar el blat de la palla votant els menys dolents, perquè els bons costen molt de trobar.

Vostre,